

domače jarčike in cibike so bile vse razkropljene, ker jih ni imel kdo voditi; nekatere so pa celó kar ž njim pohajale po vasi. Toda kako bi ga mogli odvaditi pohajkovanja? Ako je bil dva, tri dni zaprt v kurniku, kukurikal je tako dolgo, da se je zbrala vsa kurja vas okoli njega, in kadar je bil prost, spreletaval se je toli bolj po vasi, da se naužije ljube prostosti. Drugim gospodinjam je bilo všeč, da je prihajal Skončarjev petelin, ker doma niso imeli petelinov. Toliko sta pa Skončarjeva mati in oče še ljubila petelina, — četudi se je bil popridil, — da ga nista hotela prodati ali pa zaklati.

Toliko o petelinu samem; sedaj pa pride prava zgodbica. Skončarjev petelin je zahajal vasovat tudi k Zadnikovim, kjer se ga je kurja družinica vselej silno razveselila, pa tudi ljudje ga niso nikdar krepelili; trpeli so ga radi, saj je bilo vendar lepo, ako je včasih na gnoju zalopotal s perutnicami in zapel, da se je razlegalo po vsej vasi in mu je tovariš odpel tam v Malem Osredku. Skončarjev petelin je bil pri Zadnikovih kmalu domač in skoro se je predrzno upal v vežo k zobanju. Priljubil se je bil zlasti Zadnikovi materi. Vzdihnila je večkrat proti svoji družini, ali sosedi, ki je prišla mimo:

„Oh, ko bi mi imeli takega petelina! Res je lep in dober mora biti.“

Iskrena želja je dostikrat huda izkušnjava. Ako se pa slabotni človek količkaj udá izkušnjam, pade in izgubljen je. Zadnica je kmalu grešila proti deseti božji zapovedi.

Nekega dné po južini je sedela Zadnica na vežnem pragu in je počivala; mož je bil šel na njivo, otroci so pa kólca prevlačevali po vasi. Kar se pripodi okoli sosedovega ogla Skončarjev petelin, poskoči na dvorišču na gnojni kup, zalopotne s perutnicami in obrnjen v mater zakukurika junaško, da so takoj pritekale vse Zadnikove kokoši. Zadnica ga je precéj časa opazovala s praga, kako se je védel, kako je klical kokoši in kako je razkopaval po gnoju; ob tem ji je pa rastlo in rastlo poželenje od hipa do

hipa, da je naposled kar onemogla od izkušnjava. Vstane, ozre se na vse strani, gre konec hiše in se še tam ozre prav pazljivo, in ker ni videla nikogar, gré v vežo. Vzame zobanje, potrese po veži in zakličé kokošim:

„Ciba, ciba, ciba, ná, ná, ná!“

Urno se pridrvé kokoši v vežo, ona pa stopi za vrata, in ko pride tudi Skončarjev petelin, zalopotne naglo vrata, da nobena kokoš ne more uiti. Nato se kakor jastreb spusti med kokoši in lovi petelina. Kmalu ga ima v pestéh; nato brž smukne na izbo, zapre ga v kurnik in pokrije z vrečo. Takó je prišel Skončarjev petelin na Zadnikovo izbo.

Kaj je prav za prav privédlo Zadnico do tega dejanja, ni natančno dognano. Ohlapni jeziki soséd in sosedov dosti govoré, toda ker vémo, kako malo dobrega vé sosed o sosedu, ne moremo vsega verjeti, ker je najbrž velik del zlobnosti. Zapišem le dve, tri govorice.

Prijatelji Zadnikovi trdé, da se je Zadnica jezila, ker ji je hodil petelin vedno gnoj razkopavat, in ga je zaprla, da bi ga odvadila. One sosede, ki so same k hudemu nagnjene in katere ne morejo o drugih misliti dobro, trdé, da je hotela petelina zaklati in otročji botri za vezilo poslati, ali pa pod roko prodati kakemu kokošarju. Res se je bilo dognalo, da je Zadnica sosedovemu dekliču ponujala dva krajcarja, ako nese prodat petelina.

Čez nekaj dnij šele so Skončarjevi pogrešili petelina. Skončar je že dve jutri vstal prekasno, ker ga ni vzbudilo petelinovo petje.

„Kje pa je naš petelin? Kam je šel?“ izpraševali so se Skončarjevi med seboj. „Ali ga je morda vzela lisica? Čudno, kako da ravno petelina, ki je bil vedno sredi kokošij!“

„E, morda se je pa kje drugje privadil in je ostal tam!“

Skončarja je skrbelo, kaj bo, ako bo vsako jutro predolgo polegal, ker ga nima kdo buditi, kaj bo z delom.

(Konec.)

Vest.

O božja hči, očem telesnim skrita
In vendar vsem očita,
Z nebes razumnim bitjem čast!
Ko prvemu človeku prvič bile
Po krepkih udih od srca so žile,
Razpela ti si nanj oblast.

V ponôčni tvoj temini glas odmeva
In v solnčnem svitu dneva.
Ni kraj, ni čas ne črta mej.

Po vseh stezah človeka vodiš,
Dejanja vsa mu bistrovido sodiš,
Nazaj gledaje in naprej.

Občutke sladke v srcu mu zažigaš
In proste prsi dvigaš,
Če dihaš vanj blagostni mir.
Ne stráši ga ni noč, ni rujna zarja,
Ni grom, ni blisek, ni lomást viharja,
Kdor s tabo stopa v varni tir.